

EN İYİ ÇOCUK

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 01.12.2013 tarihli (220.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdülillahi Rabbi'l Âlemin ve Sallallahu ve Selleme Ala Seyyidina Muhammed ve Ala Âlihi ve Sahbihi Ecmain.

Aziz kardeşlerim;

İmanımızın olmazsa iman olmaz şartlarından biri kadere iman etmektir. Bir Müslüman olarak Allah'ın bizim hakkımızda yazmış olduğu kadere iman etmeyi bir fantezi olarak görmüyoruz. "Allah yoktur" –hâşâ- demekle kader de yoktur demek aynı şeydir. Çünkü her şeyi bir kaderle bizim üzerimizde tecelli ettirdiğini söyleyen Allah'tır ve Kur'an'ı Kerim'dir. Ayrıntılarına gireceğimiz bir konu şu anda değil, kader konusu. Ama bir başlığın dikkatimizi çekmesini istiyorum. Kader; iman ettiğimiz bir şeydir. Kader, hayatımızın tamamına aittir. Ne zaman hacca gideceğim kaderimde vardır. Ne zaman öleceğim zaten kaderimde var. Ve bu ben doğmadan, babam, annem, onların anaları babaları doğmadan yazılmış, kararlaştırılmıştı. Sonradan gelişmelere göre belirlenen kararlar değil bunlar. Bunu unutmuyoruz. Ben, kadere iman etmek zorundayım ve kader bana ait her şeyi kesinlikle belirlemiştir. Üzerime insan olarak, Müslüman olarak belli görevler düşmektedir, ben bu görevleri yerine getiririm bu da kaderin bir ayrıntısıdır başka bir mesele.

Kardeşler;

Benim doğumum, erkek-kadın olmam, evleneceğim zaman, hacca gideceğim zaman, hastalanacağım zaman, öleceğim zaman her şey kaderde yazılı da bana Allah'ın verdiği çocuk kader dışı mı? Ne zaman anne-baba olacağım, çocuğumun kız veya erkek olması, çocuğumun kıvrık saçlı veya düz saçlı olması, esmer ya da sarışın olması, çocuğumun yaramaz olması, uslu olması, çocuğuma ait bütün ayrıntılar, bir baba olarak, bir anne olarak bana doldurturulan bir formdaki sorularda verdiğim cevaplara göre mi belirleniyor? Anne-baba doğumdan önce bir hastanede sipariş üzerine mi çocuk alıyorlar? Hadi tüp bebekle cinsiyet seçimi yaptık, diğerlerini nereden seçtik? Hayır, yüzde yüz çocuk kaderin sonucudur. Kadere iman eden ki mü'min olmak başka türlü mümkün değil, çocuğun da kader olduğuna iman etmek zorundadır.

Evlenirken hangi kadınla, hangi erkekle evleneceğim de kaderimde vardı, biz âşık olmuştuk hani geç o edebiyatı ne âşık olmuştun ya. Bin tane aynısından görmüştün de ölü müydün o zaman, gözün mü kördü niye âşık olmadın da sonunda kazara arabadan inerken filan düğünde gördün de birden âşık oldun? Kaderde yazan karşına çıkmadıkça ağaç gibi görmüştün gerisini. Karşına kaderde yazılan çıkınca tıraşsız miraşsız, işçi kıyafetleriyle olduğu halde âşık olmuştun o gün. Biz Rabb'imizin kaderinin mahkûmlarıyız. Kaderimizde yazılanı uyguluyoruz. Üzerimize düşeni yaparsak günahkâr olmuyoruz, üzerimize düşeni yapmadan kader gelir bizi bulursa tembelliğimizin bedelini ödüyoruz. Hayatın anlamı bu, başka bir şey yok.

Dolayısıyla kardeşler, çocuklarımız, kaderin önümüze koyduğu sonuçlardır. Biz de annelerimizin, babalarımızın önüne onların kaderinin sonucu olarak konduk. Herhangi birimiz annesi veya babasının seçeneği değildir. Bizim çocuklarımız da bizim seçeneklerimiz değildir. Ne cinsiyetlerine, ne tiplerine, ne ahlaklarına hiçbir şekilde bizim müdahalemiz yoktur. Kuru temenniler vardır sadece. Keşke şöyle olsa, şöyle isterim deyivermişizdir. Biz dedik uçtu gitti o sözler. İçimizden fırtınalar esti ama Allah bildiğini yaptı. Peki, çocuklarımızın bizim önümüzde kaderimizin sonucu

olarak bulunmaları yani çocuğun bizim üzerimizde kaderin sonucu olarak konmuş olması neyi, hangi noktayı gözümüze sokması gerekiyor?

Ben, filan tarihte trafik kazası geçirdiğimde bu benim kaderimde vardı diye nasıl inanıyorsam ve ondan o kazadan sonra maazallah filanca sakatlıkla ömrümün sonuna kadar yaşayacağız bir kere kaderimizde vardı, kaza geçirdik, ondan sonra kolumuz koptu, bir kolla yaşıyoruz yahut da kazadan sonra filan arızayla yaşıyoruz gibi nasıl inanıyorsak Rabb'im beni bundan sonra, ömrümün bu senesinden sonra bu şekilde yaşamamı murat etti, ne buyurduysa Rabb'im öyledir zaten beni başka türlü yaratsa ne diyebilirdim diye nasıl bir teslimiyet gösteriyorsak aynı şekilde kardeşler, çocuklarımızı ebeler önümüze koyduğunda hanım şunu doğurdu, ben şunu doğurdum değil, Rabb'im bunu verdi dediğimiz gün iyi bir başlangıç yaparız.

Gülmek her zaman uygun olmuyor ama gülmek de istiyorum. Hanımlar işte soru sorarken "ee biz çocuk düşünüyoruz da, ee şöyle istiyoruz" diyorlar. Ah maşallah, subhanallah, çocuk düşünüyorlarmış. Ee nisan'da badana yapacak evini sanki çocuk düşünüyormuş. Aman Allah'ım da bu demokrasi ne kadar sindi içimize her şeyi biz isteriz yaparız, ee insan hakları var ya her şeyi istiyor da yapıyor. Çocuk düşünüyorlarmış. Ay Allah razı olsun iyi ki düşündünüz ya. İna lillahi ve inna ileyhi raciun. Hanımefendi, beyefendi uzun yıllar yaşamayı da düşünüyor musunuz, iyi olurdu ya, biraz da yaşamak. Ne düşünmesi ya kimiz biz Rabb'imizin huzurunda, neyiz biz, neyiz ya? Kendin isteyerek mi geldin ki "şunu da getirmeyi düşünüyorum". Arabayla gidiyoruz sen de gel der gibi. Biz neyiz Rabb'imizin huzurunda? Yarın değil, yarım dakika sonra bile yaşayıp yaşayamayacağını bilemeyen biri bir şey düşünür mü Allah'ın önünde?

Gökleri, yeri, denizleri dolduracak kadar haykırıyoruz: biz hiçiz, Allah ne derse odur her şey. Hiçiz ya. Ne gelirken ne giderken sana soran olmadı da sen kimsin çocuk yapmayı düşünüyormuş. Hamurdan çörek mi yapıyorsun çocuk yapmayı düşünüyormuş. Biz, Rabb'imizin kuluyuz. Böyle münasip gördü, bizi böyle yarattı, baş üstüne ya Rabb'i deriz. Ne baş üstüne be, yürek üstüne deriz. Baş üstüne de basit kalır. Çocuklarımız, kaderimizin sonucudur. Bu ne demek peki? Bu şu demek: nasıl kaderimdir diye erkek olmaya itiraz etmedin, kadın olarak yarattı itiraz etmedin. Nasıl bunu peki dedin Rabb'ine, aynı şekilde Rabb'in sana nasıl çocuk verdiyse peki ya Rabb'i diyeceksin ve imtihan kazanacaksın. Erkek çocuk verdiyse peki ya Rabb'i. Kız çocuğu verdiyse peki ya Rabb'i. Sakat çocuk verdiyse baş üstüne ya Rabb'i, sağlam verdiyse eyvah bunun imtihanı daha zor ya Rabb'i yardım et bana.

Sakatına sevin, sağlamına üzülerek sevin. Hangi şeye üzül? Acaba kazanabilecek miyim bu imtihanı? Çünkü sakat verdiyse imtihan edecek demektir. Sağlam verdiyse gene imtihan edecek demektir. Biz, ne günah işledik de çocuğumuz sakat oldu yahu düğünümüzde de iyi hocalar gelmişti, nikâhımızı da sağlam hocalar kıymıştı. Bu sözü de söylemez mü'min. Belki de Allah, seni sevdiği için sakat çocuk verdi sana. Seni biraz daha yıpratıp günahsız bir kadın olarak huzuruna almak istedi var mı itirazın?

Baktı ki Allah sen namaz kılarak, sabahlara kadar Kur'an okuyarak bir sevap kazanamayacaksın. Verdi sana sakat çocuk, bunaldın, sıkıldın, yoruldun ettin tertemiz bir kadın olarak Rabb'ine gittin. O sakat çocuk büyüyenler, sıkıntılı hayat yaşayanlar cennette ne kadar mutlu olacaklar, o dertlere ne kadar sevinecekler, ne iyiymiş o diyecekler. Ama burada kaderin kıymetini bilip imtihan kazanırsa, sağlam veya sakat Rabb'im verdi, beni sakat çocukla da imtihan edecek, sabredebilecek miyim diye, sağlam çocukla da imtihan edecek şımaracak mıyım diye.

Uslu bir çocuk verdi, bu pırlanta gibi çocuktan niye evliya yapmadın diye imtihan edecek muhakkak. Yaramaz bir çocuk verdi “bu çocuğu niye kaliteli bir mücahid yetiştirmedin, bomba gibiydi görmedin mi” diyecek. Hiç kimsenin çocuğu kapasitesinin dışında asla değildir. Neden?

لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا

Her akşam dinlediğin ayettir Kur’an’da. Kaldıramayacağı bir yükü Allah kimseye vermez. Bizim çocuk, çok bildiğin gibi değil. Allah biliyor bildiğin gibi olup olmadığını. Sen yanlış bakıyorsun bir defa. Çooooook diye bir başlıyorsun ki zannedersin Ağrı Dağı kadar ağır bir çocuk verdiler sana. Sen abartıyorsun. Çünkü sen ağlamayan, yaramazlık yapmayan, iki günde bir süt içince şişmanlayan, büyüyen, hazır büyüyen, hastalanmayacak, aşıya bile ihtiyacı olmayacak bir çocuk istiyordun. Hayalperesttin sen. Allah’ın meydanında zevkine göre at koşturmak istiyordun. Allah ise meydan benim sen benimsin at benim, benim istediğim olacak dedi. Geri dön geri dön seni yaratana teslim ol. Aldığına, verdiğiğe teslim ol. Kuşlar kadar güvercin kadar rahat kanatlanıp uçarsın bu dünyada.

İnsanın sıkıntısı kendisini söz sahibi zannetmesidir. Çocuk yapmayı düşünüyor olmasıdır. Erkek istiyorlar üstelik. Bir de doğum kesinlikle Eylül’den sonra olacak. Çünkü tatilleri berbat olur. Yani hamileliğin son günlerinde tatile çıkması da uygun değil. Maşallah ne program be. Nerde melekler hani yazıyorlardı çiziyorlardı. Hani ben yaratılmadan binlerce sene önce kaderim yazılmıştı. Nerede teslimiyet, nerede şımarıklık. Bu nasıl, bir çocuk isterseniz diye laboratuardan, silikondan çocuk ister gibi Allah’ın kaderine müdahale ettikçe başımızı belaya sokuyoruz.

Çok şey zannediyoruz kendimizi. Çok şey zannedince de çok istiyoruz. İsteddiğimiz gibi olmayınca delirmekten başka çare kalmıyor. Bunun için işte Avrupa kültürü on sekiz yaşını ipe çekiyorlar. Çocuğun on sekiz yaş bir olsa da atsa onu. Neden? On sekiz yaşından önce kanunen atamıyor. Yoksa çoktan bıktı, doğurduğu gün bıktı zaten. Çünkü neden sarışın olmadı o? Onlar sarışın sipariş vermişlerdi. Kargo da geri iadeli değil. Bu sözlerin güldürdüğünü hissediyorum. Ama halimize gülünmesi gerektiğini düşünüyorum. Öyle veya böyle bir kere Avrupalı dedik buna ama biz ne kadar Avrupalı değiliz onu da merak etmeye gerek var.

Bu bir afet kardeşler. Haddimizi çok aştık. En iyi çocuk benim çocuğumdur. Neden? Bunu bana Allah verdi. Allah yanlış bir iş yapmaz. Yersiz bir iş yapmaz. Çok sıkıştı o gün kargo servisi bizimkini böyle yanlışlıkla paketlediler mi diyeceksin. Ben hak etmediğim halde sabahlara kadar namaz kılan biri olduğum halde sarhoşlara verilmesi gereken çocuğu yanlışlıkla bize gönderdiler mi diyeceksin. Doğumhanemi zannettin Allah’ın kaderini. Çocukları karıştırdılar birbirleriyle küveze koyarken. Nüfus müdürlüğümü zannettik Allahu Teâlâ’yı ki aman bize gönderdikleri nüfus kâğıdında bir yanlışlık oldu. Mahkeme kararı ile değiştireceğiz sonra.

Kuluz kul. Her nefesi salarsa Allah ancak alabileceğimiz kadar esiriz Allah’ın kaderine. İnsan haklarıydı. Sosyal haklardı geç bu palavraları be. Kurt kurda et atıyormuş insan haklarıymış. Bunlar birbirimize karşı oynadığımız tiyatrolardır. Dünyanın yedi milyar insanının en güzel çocuğu benim çocuğumdur. Benim doğduğum büyüttüğüm çocuktan değerlisi yoktur. O benim imtihanım çünkü. Çünkü onu bana Allah verdi. Filanca akrabamın ki filanca komşumun çocuğunun ki daha sağlıklıymış. Daha çok Kur’an okuyormuş. Daha çok şöyleymiş. Yok sayarım. Onu Allah öyle uygun gördü. Akıbetini bir görelim bakalım bir görelim.

Ben mezara gireyim üzerimden üç asır dört asır geçsin. O da mezara girsin hani çocuğu benden iyi olan, onunda üzerinden üç asır dört asır geçsin. Doğurdularımızdan kiminin neslinden göklerden yağmur boşalır gibi rahmetler gelecek o mezara. O zaman anlarınız kimin çocuğu iyi kimin çocuğu kötü.

Kıvırcık saçlı mı iyi düz saçlı mı iyi? Yaramazlık yapan çocuk mu iyi yoksa uslu duran aşı bile yapmaya gerek olmayan çocuk mu iyi o zaman belli olur. Eğer toprağın altı için yaşıyorsa. Hayat sadece toprağın üstünden ibaretse gerçekten zarardasın, senin çocuk sarışın olmamış. Hiç filmlerde de oynatılmaz o çocuk tipsiz çünkü. Tip nedir, tipsizlik nedir? O zaman belli olacak. En iyi çocuğun babasıyım. En güzel çocuğun anasıyım ben. Neden? Üç gün sonra ölüp ölmeyeceği belli olan çocuk üzerinden güzellik ölçülmez. Yarın arabanın altında kaldı maazallah öldü gitti çocuk. Güzel olsa ne olacak çirkin olsa ne olacak? Göndereni güzel mi ona bak sen. Sana ve o çocuğa kader yazan Allah güzel mi değil mi onu gör. Her tarafı kıllar içinde tırnakları yirmi santimlik de olsaydı çocuğun, o da güzeldi. Allah gönderdi çünkü diyebildiğin zaman işte imanın kıvamı budur. Müminlik budur.

آمنت بالله وملائكته diye başladığın iman esaslarına iman ettiğine melekler o gün inanırlar. Öyle çocukken camide **آمنت بالله آمنت بالله** full iman zaten. Hiç eksikliği yok imanın. Ama aradığı tip dışında çocuk kargodan gelince ebe onu önüne koyar koymaz surat bir karış. Ne diyor Kur'an'ı Kerim? Çocuğu ebenin kucağında görünce istediği çocuk değilse yüzü kızaran cahiliye adamı diyor. Gönderen Allah. Beğenen hanımefendi, beyefendi. Var mı kul olacaksın, ne zaman öleceğin bile belli değil. Allah'ın bir nefes vermesine muhtaç birisi olacaksın. Allah'ın verdiğini de beğenip veya beğenmeyeceksin. Adında kul olacak sonra. Böyle kulluk olur mu?

Her Mümin çocuğuna bakarken "ya Rabb bundan güzel çocuk yaratmadın sen herhalde" demelidir. En yaramazlık anında bile aman Allah'ım herhalde meleklerden biri bu çocuk diyebilmelisin. Çünkü Allah o evin altını üstüne getirdiğini gördüğün, biraz sonra da seni boğazlayacağı belli olan çocukla seni imtihan etmeyi murat etti. Karşındakinin çocuk olduğuna bakma. Allah'ın kaderi o.

Böyle gören, yaramaz çocuk bile neye benzer biliyor musunuz? En ağır faciadan gelmiş bir hastayı bile kazazedeyi bile bir doktor süper tam mesleğimizin icra edecek en büyük ameliyatı yapıyorum diye bir de gazetecileri çağırıyor. Aslında o doktorun böyle büyük bir ameliyata giriyorsun gizli yapması gerekirken tarihe geçecek bir ameliyat yapacağım medyayı çağırın diyor. Niye kendini doktor yerine koyup bu yaramaz çocuğun babası olarak dirileceğim kıyamet günü inşaallah demiyorsun. Bu çılgın çocuğun anası olarak dirileceğim tıpkı son gününde bile denizin kabardığını gördüğü halde iman etmeyen çocuğundan dolayı Nuh'un ecir kazandığı gibi kazanacağım ben Rabbimden desene ya. Ne güne iman ettin sen kadere.

Nuh aleyhisselam kâfir çocuğun babası olduğunda nikâhında sorun mu vardı? Düğünlerini kötü adamlarımı yapmıştı hanımıyla. Yoksa putperest babası İbrahim'in daha iyi bir nikâhla mı hanımıyla evlenmişti de İbrahim gibi büyük bir çocuğun babası olmuştu. Hayır. Allah ölüden diri, diriden ölü çıkarmayı murat etti de onun için Nuh'un oğlu öyle oldu. İbrahim'in babası da öyle oldu. Kur'an okuyoruz biz. Ders çıkarıyoruz kitabımızdan.

Kardeşlerim;

Huzurlu hayatı tarif ediyorum. Biberden bile zevk alarak hem gözün yaşaracak acısından hem de şundan bir daha ver diye bir biber daha yiyeceksin. Hayat budur. Evlat böyle büyütülür. Peygamberlere varıncaya kadar herkes böyle evlat büyütüp imtihan kazandı. İyi be! İmam hatibe göndereceksin. Altı ay sonra da evliya olarak gelecek. Tabii üç ay birkaç sene sonra da memurluğu garanti olacak. Hayat çok güzel. Sen emekli olunca sana da bakacak zaten. Senin vergilerini filan da yatıracak. Bunlar masallarda olur. Dünyada olmaz böyle bir şey.

Ya diyeceğiz ki, "Ya Rabb'i biz imtihan filan istemiyoruz." Bak buna itiraz etmez Allah. İmtihan istemiyorsan geç öbür tarafa der. Geçersin her şey yerli yerinde olur. Hiçbir sorunun olmaz. Ben cennet isterim Rabbim dersen buyur o zaman. Muhasebeye bir gel der, dünya muhasebe yeridir. Kâfirlerin her şeyleri niye yerli yerinde? Muhasebeye uğramak istemiyorlar. Boş ver, biz muhasebeyi, tamam. Muhasebeye uğramak istemeyene bir sorun yok, dert yok. Gerçekten huzuru olur insanın. Ama üstünde buldukça toprağın. Altına geçmeyecek altına geçersen vay haline. Muhasebe müdürlüğü çok kötü çünkü. Ödenmemiş faturaları mahkeme edecekler orda. Biz hayata böyle bakıyoruz. Böyle baktığımız içinde Allah bize huzur vaat ediyor. Böyle bakanlar ne doğurmaktan ne büyütmekten ne meşakkatten çekindiler.

Sabah namazına kalkmak nasıl zor uykuyu bölmek, ondan sonra soğuk su ile abdest almak sonra işe gideceksin geç kalıyorsun nasıl zor? Evlat büyütmeyi de sabah namazı gibi gördüler. Ben bir kolay çocuk lütfen rica edeyim. Kahve mi istiyorsun Allah'tan kolay çocuk isteyecek. Ne kolay çocuğu ya. Çocuğun kolayı olur mu? Asıl kolay çocuk bela. Neden biliyor musun? Çünkü kolay diye zaten sen yan gelip yatacaksın, sonra onun Fatiha'larına muhtaç olduğun zaman kolaycı çocuk olduğu için zahmet edip sana bir Fatiha okuyamayacak sana hiçbir zaman. O da kolay yaşayacağı için sana hasenat olarak gelecek şeyleri yatırmayacak. Hayata bakışımızı tarif ediyorum. Çocuklarımızın bütün olumsuzluklarına rağmen onlarla mutlu olmanın formülünü tarif ediyorum. Bunu elde etmeyenin çocuklarından şikâyet etme hakkı yoktur diyorum. On sekiz yaşına kadar beklersin atarsın dışarı kurtulursun. Ama on sekiz bin sene sonra bile çıkamayacağın cehennem bekliyor seni. İnsanlığın başına o belayı musallat ettiğin için. Herhangi bir mümin Rabbinin huzurunda ya Rabbi gecenin beşinde namaz olur mu yahu diyemediği gibi bu çocuk niye bana geldi de diyemez. O sabah namazı zaten. Ne zaman istedi Allah, bak o zaman kılıyorsun.

Ya biz yeni nesil olarak çok sıkıntılıyız. Sabah yedi de kılsak diyebiliyor mu kimse? Allah böyle istedi kardeşim. Namazda oynanır mı? Bilakis namaz da oynanır da çocukla hiç oynanamaz. Çünkü uyuya kalsan e bari sen yedide kıl diyor Allah Teâlâ. Ya da çok ağırsın hastanede yoğun bakımdasın sonra kaza edersin diyor. Çocuk da kaza yok. Namazdan fena çocuk imtihanı. Nuh aleyhisselam kaza edemedi. İşte bu formülü çözdüğümüz gün hayat bizim için çok daha kolay hale gelmiş demektir.

Çocuklar arasında on ailenin çocukları üzerinde puanlama yaptıklarını düşünün. Eğer bir anne bir baba böyle bir puanlamaya ne gerek var ya ne demek on matematik sorusuyla benim çocuğuma puan verilecek. "Bir benim çocuğum, iki, üç kiminki olursa olsun" diyebildiği zaman kaderle baş başa zevk içinde yaşayan, kolu koptuğunda bile yarım kopmuş kolunu ayaklarının altına koyup "sen nesin ki Allah ile beraber olmaktan beni engelleyeceksin" diye kolunu koparıp atan sahabi lezzetini yaşarsın. On matematik, dört de Türkçe sorusuna göre verilecek puanla senin çocuğun gözünde değer kazanacaksa, senin bu dünyada kat edeceğin çok yollar var demektir. On cevap benim çocuğumun matematiğini gösterir, Türkçesi'ni gösterir ona itiraz etmem, çocuğumun değeri olamaz hiçbir zaman.

E bizim çocuk sigaraya bulaştı, kötü şeylere bulaştı olabilir, olabilir. Benim için altın bu abdest alırken tuvalete düşer, çıkarır yıkarım gene altın diye kuyumcu bile alır onu. Tuvalete düştü diye altın yıkandıktan sonra bir değer kaybediyor mu?

Benim çocuğum olduğu sürece Allah'ın emanetidir. Allah'ın emaneti olduğu sürece de ister helâya düşsün, ister çamura düşsün yıkarım yarın tövbe eder, hiçbir şey olmamış gibi bağrıma basarım gözüme sürme olarak sürerim. Onca edepsizliğine rağmen, onca berbat durumuna rağmen Nuh aleyhisselamın oğlu "tamam baba bende tövbe ettim" deseydi, belki de gemiden atlayıp suların içinden oğluna sarılacaktı. Hazırdı Nuh aleyhisselam, çocuğu hazır değildi. Üç kişinin katili, yirmi sene hapis yedi, otuz sene hapis yedi tövbe edeceği günü beklerim. Çünkü attım demekle atılamayacak tek şey budur; evlat. Ben vazgeçtim nüfus kâğıdını yırtıyorum diyebilirsin, Allah'ın kayıtlarını bozabilir misin? Senin babanın, senin genlerini taşıyor bu. En asi, en berbat çocuğa bile bu gözle bakacak her anne baba. Böylece anneler, babalar çocuklarına sahip olduğu için o insanları idare eden devlet de daha rahat idare edecek. Hemen polise sığınmayacaksın, anneden babadan daha iyi polis, daha iyi bir ıslah evi olabilir mi? Ama yaramazlık yaptı polise az böyle abuk subuk konuştu, psikologa yahut da işte çok kötü oldu hemen uyuşturucu bir hap. Ee sen nesin beyefendi? Biz anneyiz, babayız. Fonksiyonunuz ne sizin? Beddua etmek. Başka? Şikâyet etmek, dertlenmek, komşulara anlatmak. Bir anne, bir baba çocuğundan şikâyet etmez kimseye. Herkes kendi çocuğundan şikâyet ediyor zaten. Nasıl biberi yerken hem kıvraniyorsun, hem yiyorsun "yahu çok acıymış be uf" diyorsun, bir daha yiyorsun ama. Para verip üstelik zehir gibi şeye bir de para veriyorsun. Evlat da budur, lezzetle yaşanır. Seni Allah sıkıntılarla değil de başka bir şeyle imtihan ederse çok iyi çocuk verdiyse sana, her sözü dinleyen çocuk verdiği için mutluluk hissedersen, bu sefer de zaten o çocuğun şükürünü yapıp yapamadığının imtihanı öbüründen daha zor. Zaten çocuk seni bunalttı mı zorla da olsa kalkıp, "Ya Rabb'i yardım et" diye ellerini açıyordun. İşler iyi gidince Allah'ı hatırlamak daha zor iyi çocuğun imtihanı daha ağır bir imtihan.

Biz Kur'an ümmetiyiz. Kur'an'ımız'ın anlattıklarıyla hayata bakarız. Ne anlatıyor Nuh aleyhisselamdan ona bakarız. Bir meselemiz daha var. En iyi çocuk tespiti yapacağız ya, yarışma yapıyoruz en iyi çocuğu tesbih edeceğiz. Yani en iyi belli beni çocuğum da benden sonraki iyileri tespit edeceğiz aslında. Ben böyle iman ediyorum. Öbür türlü bir yarışın anlamı yok. Filancanın çocuğu, filancanın kızı kıyamet günü benim imtihanım değil, ben benim çocuğumla imtihan edilmem iyi veya kötü, kız ve erkek, uzun veya kısa yaramaz veya uslu ben benim imtihanımla kıyamet günü yüzleşeceğim. Dolayısıyla ben benim derecelerime bakarım diye düşünürüm.

Kardeşler;

Bir çözülmesi gereken sorunumuz daha var. İyilik kelimesini neyle ölçüyoruz biz? İyi çocuk kime deniyor acaba? Veya iyi insan. Şimdi burada maalesef iyi okul kazanan çocuk tabi birinci. He tabi. Biraz da matematiği iyi olacak, tıp kazanacak. Tıp kazanan mesela üç çocuğu var bir tanesi tıp kazanacak düzeyde, öbürü de sözel bölümde ona harçlık vermeye de gerek yok zaten. O az yemek yesin. Zaten kazanacağı, memur anca olur. Yazıklar olsun! Bu ümmet böyle düşünmemeliydi. Hacca gidip Mekke, Medine topraklarında Ashab'ın hatıralarını görüp güya gözyaşları akıtan bir hacı anne çocuklarına böyle bakmamalıydı. Çok iyi yerler kazanacak çocuk, hangi fakültenin adı cennet oldu bugüne kadar. Fakülde kazanacak. Cennet mi kazandı? Ne demek diploma ya? Üç kuruşluk değer, yarın kazara sobanın üstüne düşecek yanacak bir daha diplomasız kalacak. Bununla mı insan ölçülür? Evlat, evlat. Hadi başkasının çocuğunu bir insan ölçtü diyelim diplomayla, puanla. İnsan doğurduğunu

diplomayla ölçer mi ne kötü bir şey bu ya. Bu ümmet böyle olmaz, olamaz. Böyle bir ümmet değiliz biz. Bu kapitalist anlayış, bu liberal mikrop çok kötü bizi istila etmiş oldu Allah'a tövbe ediyoruz. Alkolden, zinadan, kumardan, cinayetten tövbe istiğfar ettiğimiz gibi hırsızlıktan tövbe ettiğimiz gibi giybetten, dedikodudan tövbe ettiğimiz gibi çocuklarımıza Allah'ın emanetleri oldukları halde biz yapmayı düşünüp de pastadan ciladan yaptığımız çocuklar gibi bakıp sonra onlara maddi değerlerle puan veren anlayıştan Allah'a sığınıyoruz istiğfar ediyoruz. Böyle düşünen her anne, akşam alkol tükettiğinde sabahleyin nasıl aklı başına gelince istiğfar ediyorsa, bugünden itibaren istiğfar etsin "Yar Rabb'i mağfiret buyur ben bir daha böyle bakmayacağım çocuklarıma" desin. Her çocuk iyi veya kötü kız veya erkek cahil veya okumuş benim cennetim veya cehennemim demek. Bu mantıkla bakacağız biz böyle bakınca da Allah yardım edecek bize, bu kadar. Özeti bu bu meselenin.

Kardeşler;

İyi insana bir standart getirmek istiyorum. İyi insan şüphesiz işte bize göre belli değeri var, ama mümince düşünüldüğünde mesela bir hoca olarak iyi insan kime diyorsunuz desem, bana cevap verirken işte içki içmeyen, namaz kılan, oruç tutan, hacca giden, sakalı olan vs. diye hemen herkes cevap verir. İyi insan o demek. Hayır. Bakınız Araf Suresi'nin 31 ve 32. ayetinde insanı tarif etmiyor, Allah iyilik, kötülük ölçüsü vermiyor ama mümine yaşam standardı belirliyor Allah. Demek ki şu Araf Suresi'nin 31, 32. Ayetine göre ölçülebildiğinde bir Müslüman bir insan bu standartlara 31,32. ayetin standartlarına uyuyorsa iyi insan demek ki. Evliya demek ki. Türbe yapılması şart mı ona evliya olması için. Yaşarken de evliya olur insan. Bu ayeti çok defalar dinledik. Ama bu mantıkla bu perspektten bakmak istiyoruz.

Kardeşler;

Allahu Teâlâ Araf Suresinin 31, 32. ayetinde hepimizin bildiği "namaz kılarken üstünüze başınıza düzgün kıyafetler giyin" diyor. **يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ** "Namaz için kibleye döndüğünüzde güzel giyinin" buyuruyor. Dolayısıyla ayet; namaz kılanı tarif ediyor. Peki iyi insan namaz kılan mı? Yok, ayetin gerisini merak etmemiz gerekiyor. **وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا** Namaz kılarken düzgün kıyafet giyin demişti ya **كُلُوا وَاشْرَبُوا** "iyi için" **وَلَا تُسْرِفُوا** ama "israf etmeyin" iyi insanı tarif ediyor Allah. Güzel yemek yiyen, güzel meyve suları içen, temiz su içen namaz kılarken Rabb'inin huzurunda düzgün duran ve yediğinde, içtiğinde israf etmeyen insan iyi insandır. Bütün ölçüleri bir kenara koy Allahu Teâlâ'nın gözündeki iyi insan tarifini çocuğuna uygula. Namaz diye bir ciddiyet taşıyorsa, yemeğini içmesini israf etmeden helal bir şekilde yerine getiriyorsa iyi çocuğu tarif ediyor Allah Teâlâ. 32.ayetinde Araf Suresi'nin daha da ileri gidiyor. Yani şimdi namaz kılıyor, yemek vakti de çok titiz ha öyle yarım pişmiş börek de yemez, illa kızartmış olacak, gevrek olacak üstü, hiç zararı yok. Her suyu da içmez, filtreli olmuş olacak su, tamam ona da zararı yok. Ama tabağın dibinde yemeğin yarısını çöp olarak bırakmıyor, midesini de israf etmiyor. **وَلَا تُسْرِفُوا** çünkü. İyi bir çocuk, iyi bir insan tarif ediyor Allah Teâlâ. Sonra da buyuruyor ki: **قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ** "Ya bu dünyada bu kadar yarattığım bu güzel nimetleri kim kullarıma haram edecek, kim yasakladı bunu size?" **قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ آمَنُوا** "Ey Peygamberim! De ki bütün bu yarattığım güzel şeyler benim iman eden kullarım içindir." Yesin, içsinler ya, yesin, içsinler. Bu ayette sabaha kadar namaz kılandan söz etmiyor Allah. O artı yapacak çünkü, namaz kılandan söz ediyor. Bu ayette her ayın on günü oruç tutandan bahsetmiyor o artı bir şey. Doğal, standart bir ailenin çocuğunu Allah tarif ediyor. Binaenaleyh,

anneler babalar olarak çocuklarımızı standart mümin yapsak yeter, âlim filan yapmamız gerekmez. Bunun için de özellikle ikaz etmek istiyorum. Çocuklarımızın üzerinde hayalci babalar, hayalperest anneler olmayalım. Aşırı beklentiler çocuğu zıt tarafa çeker. İmam-ı Azam olacak ya abdestin şartlarını bilsin bu zamanın İmamı Azamı o zaten ya. Abartmaya gerek yok kınarken azarlarken de abartmayalım.

Evet, büyük şeyler planlayalım, çok şey isteyelim Allah'tan hiçbir sakıncası yok. Biz öyle bir ümmetiz ki "cennete koy beni ya Rabb'i" demeyiz. Ne deriz? "Firdevs-i Ala'ya koy Ya Rabb'i" deriz. En iyi cennet olsun. Çocuğumuzda nedir İmam-ı Azam ki nedir ki? Talebelerinin onu geçtiğini düşündüğü seviyede bir büyük adam. İmam-ı Azam'dan büyük olsun benim oğlum. Benim kızım Aişe'nin ilminden fazla ilmi olsun, sahabi olmaz ne edeyim. Böyle düşünürüm. Ama evde sofrada çocuğumu kınarken, çocuğum üzerinde yorum yaparken, çocuğumu eğitirken, pratikte en asgariden razı olmayı bilmem lazım. Nasıl insan her gün en iyi yemekleri ister ama geldin baktın ki hiçbir şey yok, kuru bir ekmek var naz edip kaçmıyorsun evden, bugün de bunla idare ediyorum diyorsun. Çocuğu da en iyi şeyler isteyeceğiz ama abartmayacağız. Abarttığımız zaman çocuğu şeytana doğru iteriz.

Kardeşler;

Bir başka mesele de çocuklarımızın doğal büyümeleri için hormonlu ve suni gelişme yerine doğal bir gelişmeyle yaşamaları için çocuklarımızı küçüklükten itibaren büyüklerin yanında, büyüklerin meclisinde tutmamız lazım. Nasıl oturacaklarını, nasıl edep göstereceklerini de öğreterek. Hepten de çocuğumuzu böyle yaramazlık yapması için bir âlimin önüne getirip atmanın da bir manası yok. Bir elini öpsün, bir âlim görsün, konuşmayı öğrensin, yani medyanın dışında canlı insan görmesini sağlamamız lazım çocuğun. Hoca efendiler, âlimler, Allah dostları da çocuklarla buluşma günleri yapmalıdırlar. Onların saçlarını okşamaladırlar. Ashabı kiram, dünyanın derdi ile dolu olan peygambere çocuklarını getirdiler aleyhisselatu vesselam. Yerlerle gökleri dolduracak kadar büyük meşguliyeti olduğu halde de küçük çocuklarla bile oynamaya vakit ayırdı. Espriler yaptı. Bir hadiseyi daha önceki derslerde zikretmişim. Tekrar zikredeceğim. Ömer bin Hattab radiyallahu anhin oğlu Abdullah, çocukluk dönemine dair bir hatırasını anlatıyor. Diyor ki Buhari ve Müslim'den bu hadisi naklediyorum: "bir gün Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem meclisinde oturuyordu. Efendimiz ashabıyla böyle espriyel konuşma yaparken buyurmuş ki 'ya hu' demiş 'Müslüman insanı ağaçlardan hangisine benzetiyorsunuz' demiş. Bunu konuşurken herkes bir hurma ağacına yaslandığı halde kimi çam demiş kimi filan ağaç demiş. Kimsenin aklına hurma ağacına benziyor demek gelmemiş. Çünkü zaten hurma ağacına yaslanıyorlar, soruyu bir tuzak olarak anlayamamışlar. Abdullah ibni Ömer yani Ömer'in oğlu, içinden demiş ki: "bu muhakkak hurma ağacıdır" demiş ama söylememiş bunu. Sorunca Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem cevap veremeyince de insanlar "ya yaslandığınız hurma ağaçlarını kastediyorum" demiş. Derken ashap üzölmüşler tabi bu kadar bir soruya niye cevap veremedik diye. Meclis dağılınca Abdullah babasına demiş ki: "baba" demiş. "soruyu sorar sormaz Peygamber aleyhisselam Efendimiz ben hurma ağacı olduğunu anladım" demiş. "niye söylemedin yavrum" demiş "madem anladın, "söyleseydin de Ömer'in göğsü kabarsaydı ya" demiş "ne mutlu olurdu, benim oğlum bildi bunu" "baba" demiş. "siz büyükler varken ben nasıl konuşurdum orada" demiş.

Çocuk büyüklerin meclisine götürölür. Ağzında sakızla değil ama. Durmasını biliyor orada. Baktın yaramazlık yapıyor, çakmadan götürürsün, işim çıktı diye. Büyüklerin meclisine götüreceksin. Ömer bile olsan çocuğun iyi bir şey yaptı mı göğsün kabarıyor demek ki. İnsan, oğlunun kızının bu tip

güzelliğini görmek istiyor demek ki. Çocuklarımızı sadece televizyon ekranlarından, bilgisayar önünde insan görür halden kurtarıp, Allah dostlarıyla, iyilerle bir arada tutma mücadelesi yapmak zorundayız. Ya da evlerimizi bu kıvama getirmek zorundayız. Aksi takdirde bunalabiliriz. Bütün bu iyi duygular, iyi insan olma mücadelesinde yalnızlık hissedebiliriz. Zaten insanlar bir araya geldiler mi bir başlıyor çocuğunun ne kadar kötü olduğundan, o söz bitirmeden öbürü “esas bizim ki çok kötü ya” diyor. Üçüncü zaten söz aldı mı ölüm kalım savaşına dönüyor her yer. Allah’tan o arada çocuklardan biri içerde bir şey kırınca vazgeçiyorlar, gidip onu kurtarmaya çalışıyorlar. Böyle bir hayat olmaz. Elbette buna bunalır. Elbette delirir insanlar.

Kardeşler;

Çocuklarımıza karşı nasıl baba ve nasıl anne olmamızı Allah Kur’an’da bize söylüyor ama hiç kimse şimdi Kur’an’ı Kerim’den önüne bir ayet alıp veyahut da filan sureyi araştırıp “acaba nasıl Allah bize annelik babalık tarif ediyor” diye merak etmesin. Yani Kur’an’da böyle bir ayet yok. Ama çocuklarımıza sert mi davranacağız yumuşak mı davranacağız, hangi uygulama sonuç verir Kur’an’da var bu. Anne baba olarak yok ama Hud Suresi'nin kırk ikinci ayetinde var bu kardeşler.

Sert annelere, komutan gibi babalara bu ayeti ithaf ediyorum. Hud Suresi'nin kırk ikinci ayeti. Ne anlatıyor ayet biliyor musunuz? Nuh aleyhisselamın ümmetinin helak olması için Allah emir buyurduktan sonra Nuh aleyhisselam gemi yaptı, yüz kişi kadar ona iman etti. Diğer inşalar iman etmediler. Her hayvandan bir çift, dişi erkek alıp iman edenlerle beraber gemiye bindi. Gemi karadaydı, gökler boşaldı, yer de su fıskırtmaya başladı. Gemi yüzmeye başlayınca Nuh aleyhisselam gemi hareket edince bir kayanın üstünde oğlunu gördü. Hud Suresi'nin kırk ikinci ayeti. Oğlunu gördü. Daha önce oğluna demişti ki: “oğlum, Allah’ın emri kesindir, helak olacak, su olacak dünya. Gel iman et” demişti. Oğlu da “ben yüksek kayalara çıkarım, Allah bana bir şey yapamaz” demiş. Yani su gelir gelir de dağın tepesine çıkar diye de düşünmedi. Kâfir kafası. Bu kadar düşünür. Çok teknolojik ve seri düşünür, bu kadar düşünür ama. Çağ değişirse değişsin, çok teknolojik düşünür buna itirazım yok. Ama böyle düşünür. “çıkardım oraya çıkarım” der. Firavun da öyle düşünmüştü. Yüksek bir tepe yapın da Musa’nın Allah’ına ok atayım, görsün demişti. Gâvur kafası böyle düşünür. Yükseldikçe, uzaya çıktıkça güçlendiğini zanneder. Yüksekten parçalanacağını anlayamaz tabi.

Nuh aleyhisselam bu sahnede, gözyaşlı tabi, oğlunu bir kayanın üstünde otururken gördü. Sular yükseliyor havuz doluyor. Havuz gibi doldu dünya yani. Havuz doluyor. Bakın kırk ikinci ayetinde Hud Suresi'nin Allah Teâlâ nasıl tarif ediyor: **“وَهِيَ تَجْرِي بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ”** “gemi dağlar gibi dalgalar oluşturmaya başlayan denizde yüzüyordu. Oğlu da: **“وَكَانَ فِي مَغْرَلٍ”** Oğlu da bir kenara çekilmiş, yükselen suları seyrediyor. Nasıl olsa onun olduğu yere çıkamaz diye düşünüyor. **“وَنَادَى نُوحٌ ابْنَهُ”** “Nuh oğluna döndü dedi ki” **“يَا بُنَيَّ”** “yavrum” **“ارْكَبْ مَعَنَا”** “gel bu gemiye bin” **“وَلَا تَكُن مَعَ الْكَافِرِينَ”** “kâfirlerle olma”

Bu ayeti bütün annelere, babalara ithaf ediyorum. Ne var ayette? Şu sahneyi tekrar düşünelim. Allah yeryüzünü havuz gibi suyla doldurmayı murat etmiş. Bütün kâfirleri boğacak. Şiddetli kâfirlerden biri de Nuh’un oğlu. “çıkardım kayalara, su gelmez” dedi. Dağlar gibi dalga oluşturan bir su oluştu dünyada, hala gözü açılmadı çocuğun. “Şşt veled! Çocuk” diye bağırma Nuh aleyhisselam. **“يَا بُنَيَّ”** diye hitap etmiş. **بُنَيَّ** küçük çocuğa bir babanın “yavrum deyişidir

Arapça'da. Biraz sonra Allah'ın en büyük düşmanlarından biri olarak helak olacağını biliyordu Nuh aleyhisselam. Çünkü baba oğul kim olursa olsun Allah kanunundan kimseyi ayırmıyor.

Baba gemide ama Nuh'un karısı ve oğlu binmiyorlar gemiye. Bu halde Allah ile inatlaşmış "yüksek kayalara çıkarım, Allah beni boğmaz burada, boğamaz" demiş bir serseri, asi, yüzlerce sene babasına karşı direktmiş bir çocuğu "yavrum" diye çağırıyor. Sigara içtiği için annesine diyorsun "o serseriye söyle, o serseriye söyle" Kıyamet günü de Nuh aleyhisselam ile aynı cennettesiniz ama. O, Allah'ın en asi kullarından birini "yavrum" diye çağırıyor. Hala nasihat ediyor. İstese de gemiye gelemez artık o çocuk zaten. Dalgalar geldi, gemiye gitme imkânı yok, kararını verdi çünkü. Bunu gördüğü halde Nuh aleyhisselam, "يَا بَنِيَّ اِزْكَبْ مَعَنَا" diye rica ediyor çocuğuna. Dün çocuk senin istemediğin bir kızla evlenmeyi kararlaştırdı ya da sen kızını şirket menfaatleri gereği filanca çocuğa vermek istedin. Kız da annesine dedi ki "babama söyle ben o evliliği kabul etmiyorum" sende surat asıldı, kızın adını anmak yok. Kızım diye hitap etmek yok. "baba su ister misin" "sağol" Neden? Senin dediğini yapmadı. Kâfir değil. Çocuk namaz da kıyor. Cennete onu Allah koyacak bunu da biliyorsun. Ama senin ağzından ismi çıkmıyor çocuğun. Hud Suresi'nin kırk ikinci ayetini unutmuyoruz. Anne baba kimdir bunu gösteriyor Allah.

Nuh aleyhisselamı bize masal olarak anlatmıyor Rabbimiz. Hikâye değil bu. Kitap, ders kitabı. Kur'an, dersimiz bizim, imanımız. Bu ayetini yok sayacağımız bir ayeti var mı? "Bizim çocuğu bir bilsen hoca" sakın deme! Kaç senedir o çocukla uğraşıyorsun? Dokuz yüz elli yaşında mısın? Nuh aleyhisselam ya şaka değil kardeşler asırlardır uğraştı, asırlarca. Sonunda da "yeter be yüzlerce senedir seni adam edemedik, Allah verdi belanı zaten" demedi. "يَا بَنِيَّ اِزْكَبْ مَعَنَا" dedi. "وَلَا تَكُنْ مَعَ الْكَافِرِينَ" "yavrum gitme, kâfirlerle olma" dedi. Sen ve ben o kadın şu kadın, Kur'an'ı Ramazanda okuduğumuz halde, yavrum kelimesini ağzından çıkaralı kaç sene oldu hatırlıyor musun? Neden? Filan günkü sözünü dinlemedi senin, ondan dolayı. Afetimizin burada kardeşler.

Kur'an okumaya geldi mi oku ölümlere okuyabildiğin kadar. Ramazanda da sen oku zaten. Ama Hud Suresi'nde Nuh aleyhisselamı niye anlatıyor Allah Teâlâ. Ne ders vermek istiyor bize? Düşünmeye vaktimiz yok. Çok meşgulüz.

Kardeşler;

Kanun şudur: Her hangi birimizin çocuğu, kızı, oğlu bir gün karşımıza dikilip "baba, anne, senin Allah'ın yüksek kayalarda bana bir şey yapamaz" şimdi böyle denmez tabi. Yani "teknolojikle, bilgisayarına şöyle yaparım, Allah bana bir şey yapamaz" (haşa) dese, anne baba olarak da oturdun dinliyorsun, brifing veriyor çocuk çünkü. "Vay! Benim sülalemden böyle konuşan bir ha!" dediğin zaman Kur'an terbiyesi görmedin demektir. Yeri geldiğinde ölümüne karar ver ama sen anne ve babasın "yavrum" olarak hitap edeceksin ve yavrun olarak göreceksin. Sen dokuz yüz elli yaşında o da yedi yüz elli yaşında iken bile böyle olacak bu. E Kur'an böyle istiyor.

Kur'an ne kitabı? Ders kitabı. Kime bu dersi veriyor? Amentü billahi diyen herkese. Peki, o söze karşı kolay mı sabretmek hoca efendi? Değil tabi. Elbette değil. Nuh olmak da kolay değil. Kolay mı cennet? Ucuz mu? Elbette zor. Kolay olsa niye Allah bize anlatsın ki bunu. Elbette zor, çetin. Ciğerin ağzından dişlerine gelecek kadar zor bu söz. Ama Allah seni kıyamet günü en kritik andaki taktik hatan yüzünden bu çocuk benden soğumuştı diye hesaba çekeceğini unutma. Şeytan onu cimbızlarla kendine çekiyordu. "gel yavrum bana gel" diyordu. Sen de "heyyt" yaparak defalarca şeytana itmiştin onu. Belki o yine şeytana gidecekti. "يَا بَنِي آدَمَ" dediği halde şeytana gitti oğlu. Ama Nuh kazandı. Nuh kazandı! Allah'ın milyarlarca kulu içerisinde ilk beş kulundan biri oldu. Bıkmadı, usanmadı. Elbette zor. Dişlerini gıcırdatıp yarısını çökertebilirsin ağzının, çene dişlerin kırılabilir sinirden. Ama yüzünden bunu hissettirmeyeceksin ki senin iticiliğin şeytanın kucağına atmasın çocuğu. Çünkü o haliyle bile Nuh'a göre en iyi çocuk onun çocuğuydu. Mü'min değildi, Allah'a kul olamamıştı ama Nuh'un çocuğuydu. "bu çocuğu attım" deyip kurtulabilirdi Nuh. Atamadı. Atsaydı Nuh olmazdı o zaten. bu hepimiz için geçerli. Mü'miniz, Kur'an kitabımız, çocuk Nuh'un çocuğu ve Nuh, o Nuh aleyhisselatu vesselam.

Vel'hamdülillahi Rabb'il Alemin.